

[Stærmose.]

deres Kamp, og det er derfor en helt selvfølgelig og meget naturlig Pligt for os at udvide Erstatningslovgivningen saaledes, at de kommer ind under den samme gode og smukke Behandling, som hele Rigsdagen har været enig om skulde komme Besættelsestidens Ofre til Del.

Jeg vil gerne tilslutte mig de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Aksel Møller gjorde gældende med Hensyn til Lovforslagets § 2. Det forekommer os at være helt urimeligt, at Ydelser i Henhold til denne Lovgivning ikke skulde kunne holdes uden for Trangsbedømmelse i Forbindelse med Forsorgslovens Administration.

Jeg betegnede i Efteraaret denne Lovgivning som den smukkeste, jeg havde haft Lejlighed til at tage Ordet for i Rigsdagen, og jeg vil udtale min Gruppes og min egen Glæde over, at vi kan være med til paa denne Maade at udvide denne Lovgivning.

Ministeren for særlige Anliggender (Per Federspiel): Jeg vil gerne takke de ærede Ordførere for den velvillige Behandling af Lovforslaget.

Til det, der er blevet anført om Anvendelse af Erstatningslovens Afsnit 4 paa de her omhandlede Tilfælde, vil jeg bemærke, at dette Spørgsmaal er blevet ganske overordentlig nøje overvejet, men man kom til Slut til det Resultat, at det næppe lod sig gøre, fordi det vilde være uheldigt at tage et enkelt Stykke af Afsnit 4 ud, nemlig det, der blev nævnt, om Erstatning for Gangklæder, Fyldepenne, Ure o. s. v., uden i Almindelighed at give de paagældende Lejlighed til at søge Erstatning efter Erstatningslovens Afsnit 4. I saa Henseende maatte vi komme til det Resultat — og jeg mener, det er rigtigt —, at disse Forhold ligger for fjernt til, at de med nogen Rimelighed kan bedømmes; man kan ligefrem komme til at udsætte de paagældende for en for stor Fristelse ved at give dem Adgang til at søge Erstatning for Tab af Effekter, der maaske af mange andre Grunde kan være forsvundet. Man har derfor slaæet sig til Taals med, at der ifølge Afsnit 5 er en Adgang til at yde de paagældende en saadan Erstatning, at der opnaas det, som er det væsentlige: at de kan komme i Gang med en Virksomhed, nødtørfigt faa genoprettet deres Tab og saaledes i hvert Fald faa det Indtryk, at de ikke er svigtet herhjemme fra. Man undgaar derved ogsaa en smaalig Snagen i disse Menneskers Forhold, en Sna-

gen i, hvad de har ejet, og hvad de ikke har ejet — den Slags Ting, som meget vanskeligt lader sig bevise.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Holger Larsen (Odense A.): Jeg skal tillade mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til Behandling i et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Erhvervelse af Rettigheder over fast Ejendom.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4113; Forelæggelsen findes i Tidenden Sp. 4094).

Sagen sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Elmqvist): Det er ganske rigtigt — som det ærede Medlem Hr. Stærmose, da han paa Forslagsstillernes Vegne forelagde dette Lovforslag, gjorde opmærksom paa —, at Spørgsmaalet om Udlændinges Ret til at eje fast Ejendom her i Landet gennem mange Aar er blevet ført frem i Rigsdagen under Henvisning til et Løfte, der indeholdes i Grundlovens § 50 om, at Udlændinges Adgang til at blive Ejer af fast Ejendom i Danmark skal fastsættes ved Lov. Ogsaa i Justitsministeriet har man beskæftiget sig med denne Sag — ja, allerede saa tidligt som i 1913 beskæftigede Ministeriet sig med Spørgsmaalet om en Lovgivning paa dette Omraade. Efter at Grundloven af 1915 i § 50, Stk. 2, har gentaget Løfteparagraffen, har Sagen derhos paa ny været taget op til Behandling i Justitsministeriet, og i 1935 udarbejdede man i Ministeriet et Udkast til Lov om Erhvervelse af Ejendomsret over fast Ejendom.

At dette Løfte, som er givet i Grundlovens § 50, trods stadige Drøftelser i Rigsdagen og trods stadigt Arbejde med Sagen, i hvert Fald i de sidste 35 Aar, ikke har ført til noget Resultat, er formentlig Udtryk